

[Aksel Møller.]

fattelse her ved indledningen til arbejdet med finanslovsforslaget for 1954—55, at dette synspunkt er vigtigt.

Den højtærede minister må jo nemlig forstå, at vi i det konservative folkeparti, hvis landets finanser og økonomi overhovedet tillader det, foretrækker skattenedsættelser fremfor udgiftsforøgelse. Hvis den høje regering mener, at den i løbet af den tid, som er beskåret det høje ting til at arbejde med rammerne for indtægter og udgifter for finansåret 1954—55, vil være i stand til at foreslå nye udgifter eller ved love pålægge staten nye udgiftskrævende opgaver, så må den være forberedt på, at vi vil foreslå de beløb, som den høje regering på denne måde mener at have til rådighed, anvendt til nedsættelse af skatter og regulering af afgifter. Hvis regeringen derimod vil leve op til det ønske, som jeg forstod lå i den højtærede finansministers tale, ønsket om en forsigtig udgiftspolitik, så vil vi finde det rimeligt at støtte den højtærede minister i, at statskassen ikke bidrager til nogen forøgelse af forbruget. Det forekommer mig, at det afgørende ved tilrettelæggelsen af statens økonomi, således som den skal ske på grundlag af denne debat og det efterfølgende udvalgsarbejde, er, at landets finanspolitik ikke kommer til at påvirke valutabalancen i ugunstig retning.

Problemstillingen er vi jo ganske enige om. Den højtærede finansminister, de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Bertel Dahlgaard og vel nok også alle andre, der har talt indtil dato i dette års finanslovdebat, er jo enige i, at statens finansielle politik har en betydelig og afgørende indflydelse på samfundets økonomi. For den højtærede ministers vedkommende er troen på denne betydning endda så grundfæstet og så stærk, at han — jeg tillader mig igen et citat, fra spalte 1325 — finder det

„mindre betænkeligt at tillade en vis yderligere penge- og rentepolitisk lettelse end at svække statsfinansernes virkning og tillade, at der opstår et reelt underskud“.

Denne udtalelse er jo egentlig den eneste, som under denne forhandling er fremsat fra den høje regerings side, hvori vi ligesom aner sammenhængen med perioden 1947—50; dette er det eneste sted, hvor der frem-

kommer en afsløring af en skjult tanke. Den højtærede finansminister er altså mindre betænkelig ved at slække på kreditpolitikken end på finanspolitikken, men heldigvis dog betænkelig. Jeg tror, det er klogt af ministeren at bevare sine betænkeligheder her, og jeg finder for mit vedkommende intet grundlag for at tilrettelægge en større rentelettelse end den, som allerede har fundet sted. Lad os dog først se virkningerne heraf.

Jeg deler ganske det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens opfattelse, som går ud på, at der for tiden ikke er basis for en lempelse, hverken i finanspolitikken eller i kreditpolitikken. Jeg vil selvfølgelig gerne sige, at jeg indrømmer, vi intet ved med sikkerhed om den udvikling af verdenskonjunkturerne, som forestår; vi er nødt til at træffe vor afgørelse af, hvilken fremgangsmåde vi skal følge her i landet, ud fra et i og for sig meget enkelt synspunkt. Vi skal forsvare vor valutabeholdning længst muligt, og vi skal gøre det, fordi jo større den er, des mere modstandsdygtige er vi, dersom verdenskonjunkturerne skulle ramme os. Hvis vi derfor på et tidspunkt, da vi har en meget høj beskæftigelse og i det hele taget en betydelig økonomisk aktivitet, animerer til yderligere forøgelse af tempoet, så tror jeg, valutabalancens udvikling vil gå os imod.

Har den højtærede finansminister egentlig gjort sig klart, at regeringens mulighed for at beskytte valutabalancen i en sådan situation af modgang politisk er ret begrænset? Såvidt jeg kan se, kan der ikke her i tinget blive flertal for nye importrestriktioner; vi konservative ønsker i alt fald ikke at gå den vej, og det er vi jo nok ikke ene om. Finanspolitikken er jo ikke populær, og hvis den nuværende regering ved en fejlet økonomisk politik selv volder skade, ville stemningen for at give den nye skatter og afgifter være mildest talt mat. Tilbage er altså i så fald kreditpolitikken; slækkes der allerede nu, risikerer vi at have brugt vor sparsomme fremmede valuta i utide.

Med disse bemærkninger har jeg naturligvis haft en indenlandsk inflation for øje, en inflation fremkaldt af en økonomisk politik, som tillader overbeskæftigelse, omkostningsstigninger og forøget forbrug. Jeg mener, at risikoen for en sådan udvikling